

רע"פ 4192/13 - אלכסנדר טרכטנברג נ' מדינת ישראל

רע"פ 4192/13 - אלכסנדר טרכטנברג נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 4192/13

אלכסנדר טרכטנברג

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט העליון

[04.08.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 12.5.2013, בעפ"א 7590-03-13, שניתן על-ידי כב' השופטת א' כהן

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, בעפ"א 7590-03-13 (כב' השופטת א' כהן), מיום 12.5.2013, אשר דחה את ערעורו של המבקש על הכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו, בתיק 19837921 ותשעה תיקים נוספים (כב' השופטת מ' א' קרביס), מיום 29.01.2013.

כתב האישום ופסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים

2. נגד המבקש הוגשו 10 כתבי אישום, במסגרתם הוא הואשם כי, בין התאריכים 9.11.2010-15.2.2011, ברחוב צלצלי חנינא 6 בתל אביב, הוא החנה את רכבו שהינו "גרור או נתמך", כשהוא מנותק מהגורר או מהתומך, וזאת שלא בעת ביצוע עבודות ציבוריות, בניגוד לסעיף 6(ו)(2) לחוק העזר לתל אביב-יפו (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ד - 1983 (להלן: חוק העזר). בכך, ביצע המבקש, לכאורה, 10 עבירות, לפי הסעיף האמור. הצדדים הסכימו כי ההכרעה בתיק 19837921 תשמש כהכרעה ביתר תשעת התיקים הנותרים.

3. המבקש כפר באשמתו, ובית המשפט לעניינים מקומיים הרשיעו בעבירות המיוחסות לו בכל כתבי האישום, לאחר שדחה את טענות ההגנה שהעלה המבקש.

המבקש טען כי בדו"ח החנייה נרשם כי רכבו הוא מסוג "נתמך", כאשר הגדרה זו מתאימה לרכב השוקל מעל 3.5 טון, בעוד שמשקל רכבו נמוך יותר, ועל כן קיימת טעות בזיהוי של הרכב.

בית משפט קמא קבע, בהקשר זה, כי העבירה המיוחסת למבקש, תואמת את האמור בתקנה 69(ו)(2) בתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: התקנות), ומשום כך יש להדרש למונח "גרור", אשר המבקש לא חלק על היותו תואם את הגדרת רכבו, וכן למונח "נתמך", בהתאם לאמור בתקנות אלו. על-פי התקנות, כך נקבע, "נתמך" הינו מקרה פרטי של "גרור", ובכל אופן סיווגו של הרכב כ"נתמך" או כ"גרור" איננו מהותי, שכן הוראת סעיף 6(ו)(2) לחוק העזר אוסרת על חניית שני סוגי הרכבים, כשהם מנותקים מרכב אחר, המהווה "גרור או תומך". כמו כן, מספר הרישוי של הגרור נרשם בדו"ח, כך שאין מחלוקת כי מדובר ברכבו של המבקש.

בית המשפט לעניינים מקומיים דחה עוד את טענת המבקש, כי הדו"ח נרשם כאשר הגרור היה מחובר לרכב הגורר, וזאת בהתאם לעדותו של הפקח אשר רשם את הדו"ח. בית משפט קמא אף לא קיבל את טענת המבקש כי במקום בו החנה את רכבו, אשר אין מחלוקת כי הינו רחבת חנייה ציבורית ללא תשלום, לא ניתן לרשום הודעות תשלום קנס, שכן סעיף העבירה קובע איסור על החניית הגרור או הנתמך "ברחוב". לעניין זה, הובהר כי חוק העזר מגדיר "רחוב" במשמעות המונח "דרך" בפקודת התעבורה [נוסח חדש], ומונח זה הינו רחב וכולל גם "מקום פתוח שיש לציבור זכות לעבור" בו. לאור זאת, הודגש כי אף אם מקום החניית הרכב היה חניון, הרי שזה נמנה על ההגדרה הרחבה של "דרך", ועל כן החניית הגרור בו, במנותק מהגורר, אסורה, גם מבלי שהוצב תמרור מפורש האוסר זאת.

לבסוף, דחה בית המשפט לעניינים מקומיים את טענתו של המבקש בדבר אכיפה בררנית, והבהיר כי המבקש לא הוכיח בראיות את טענתו זו. יתר על כן, מספר דקות קודם לרישום הדו"ח בנוגע לרכבו של המבקש, רשם אותו פקח דו"ח חנייה לרכב גרור אחד, אשר חנה ברחוב הסמוך במנותק מהגורר, באופן המכרסם בטענתו של המבקש, שממילא לא הוכחה.

4. בית המשפט ציין בהכרעת הדין כי המבקש הגיש תקליטור המתעד, לכאורה, שיחות בינו לבין שני פקידי עיריית תל אביב, אשר נערכו בעמדת חלוקת תווי חנייה. לטענת המבקש, פקידי אלו סירבו ליתן לגרור שברשותו תו חנייה אזורי, ואף הודיעו לו כי הוא יכול להחנות את הגרור, ללא הגבלה, בכל מקום בו אבן השפה צבועה אפור. בית המשפט קבע, כי קשה לשמוע את חילופי הדברים ולהבין את תוכן השיחות, כאשר תמלולן לא הוגש לבית המשפט. מכל מקום, כך נקבע, הטענה שלא הונפק למבקש תו חנייה אזורי אינה מתירה לו להחנות את רכבו בניגוד לחוק העזר, וכי פקיד העוסק בהנפקת תווי חנייה אינו מוסמך ליתן הנחיות בנוגע לחנייה, בניגוד להוראות הדין.

לאור האמור, הורשע המבקש בעשרת כתבי האישום שהוגשו נגדו.

5. בבואו לגזור את דינו של המבקש, דחה בית המשפט לעניינים מקומיים את טענת המבקש, כי לא היה מודע להוראות חוק העזר. עם זאת, נתן בית המשפט את דעתו לעובדה שחלפו כשנתיים מאז נרשמו הודעות תשלום הקנס, אשר טרם שולמו. כמו כן, התחשב בית המשפט בטענת המבקש כי חלק מהודעות תשלום הקנס לא הוצמדו לגרור עצמו, וכי הוא סבר, לאור מכתבו של מנהל המרחב באגף הפיקוח של העירייה, כי הטיפול ביחס לגרור "הופסק", כשלמעשה נרשמו לחובתו הודעות תשלום קנס נוספות. לאחר זאת, השית בית המשפט על המבקש קנס בסך 350 ₪ בגין כל אחד מהתיקים, כך שסכומו הכולל של הקנס עומד על 3,500 ₪.
- המבקש ערער על הרשעתו ועל גזר הדין שהושת עליו, לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו.
- הדיון בערעור ופסק דינו של בית המשפט המחוזי
6. במסגרת הדיון בערעור, שנערך ביום 10.4.2013, טען המבקש כי לא ניתן ליישם את פסק דינו של בית משפט קמא משום שחניית הגרור, כשהוא מחובר לגרור, "תופסת" כ-4-5 מקומות חנייה, ומפריעה לכלי הרכב האחרים ולהולכי הרגל, העוברים באזור החנייה. לאור בקשת בית המשפט המחוזי, הסכימה המשיבה לקיים פגישה עם הגורם הרלוונטי במחלקה החנייה של עיריית תל אביב, בנוכחות המבקש, על מנת לפתור את הבעיה, ואולם פגישה כאמור לא התקיימה. בדיון, שהתקיים ביום 9.5.2013, מסרה המשיבה לבית המשפט, כי הסוגיה נבדקה עם סגן מנהל אגף הפיקוח בעיריית תל אביב, ואם אכן חניית הגרור כשהוא מחובר לגרור מתפרשת על פני מספר מקומות חנייה או מפריעה למעבר כלי רכב והולכי רגל, אזי על בעל הרכב לחפש מקום חנייה חלופי.
7. ביום 12.5.2013, נתן בית המשפט המחוזי את פסק דינו וקבע, כי בערעורו חזר המבקש על הטענות שהעלה בפני בית משפט קמא, ולא נמצאה עילה להתערב בהכרעת דינו. בית המשפט המחוזי ציין בפסק הדין, כי המבקש אכן העלה טענה הגיונית, לפיה, אם אלפי הגרורים המצויים ברחבי העיר תל אביב יאלצו לחנות שלא במנותק מהגרורים, הרי שהם יתפסו מקומות חנייה יקרי ערך "וספק אם זו טובת הציבור". יחד עם זאת, ומאחר שבית משפט קמא צדק בקביעתו, כי המבקש עבר על הוראת חוק העזר, "הטענה ולפיה הוראת חוק העזר לא הגיונית, לא יכולה להתקבל כטענת הגנה, מה עוד שהוראת חוק העזר לא עומדת בחלל ריק אלא תקנת התעבורה קובעות הוראה זהה". בית המשפט אף דחה את טענת המבקש בדבר אכיפה בררנית וקבע, כי התמונות, המציגות חניית גרורים במנותק מהגרורים ברחבי העיר, אינן בעלות ערך ראיתי, כפי קביעת בית משפט קמא, אם כי הן עשויות לחזק את הטענה ולפיה "אכיפת חוק העזר לגבי אלפי הגרורים ברחבי תל אביב 'תסתום' מקומות חנייה יקרי ערך בעיר, שבה מצוקת החנייה משמעותית ומעיקה". לאור האמור, נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת הדין.

8. ואולם, בית המשפט המחוזי סבר, כי בנסיבות העניין יש להתערב בגזר הדין, תוך שהוא מותח ביקורת על העובדה, כי המשיבה לא טרחה לתאם פגישה עם המבקש, כפי שהוסכם בדיון שנערך בפניו, "פגישה אשר יכלה להסדיר את נושא החנייה לעתיד לבוא ולא רק לגבי הדו"חות נשוא התיק שלפני". לאור זאת, החליטה ערכאת הערעור להפחית את סכום הקנס לסכום המקורי שהושת על המבקש, במסגרת דו"חות החניה, ולהעמידו על סך של 250 ₪ לכל דו"ח. מכאן, שעל המבקש נגזר לשלם קנס בסכום של 2,500 ₪ בגין הרשעתו בכל עשרת כתבי האישום שהוגשו נגדו, וזאת, תוך ארבעים יום.
- הבקשה
9. במסגרת הבקשה לרשות ערעור, חזר המבקש, אשר איננו מיוצג, על מרבית הטענות שהעלה בפני הערכאות המשפטיות הקודמות, כאשר עיקר טענותיו נוגעות לפרשנות סעיף העבירה בה הורשע ולאכיפה הבררנית שנעשתה, לטענתו, בעניינו. עוד טען המבקש, כי המשיבה סירבה למסור לו מידע אודות הסיבות והרקע לחקיקת סעיף העבירה בו הורשע, והתנהלותה זו, בנוסף לסירובה לקיים עימו פגישה, כהוראת ערכאת הערעור, מבטאים פגיעה בכללי הצדק הטבעיים. לדידו של המבקש, כל אחת מהסוגיות המנויות בבקשתו הינן בעלות חשיבות חוקתית וציבורית, ומשום כך יש ליתן לו רשות לערער לבית משפט זה.
- דיון והכרעה
10. הלכה מושרשת היא כי בית משפט זה לא יענה לבקשה למתן רשות ערעור אלא במקרים מיוחדים בהם מעוררת הבקשה שאלה בעלת חשיבות ציבורית או משפטית נכבדה, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים לבקשה, או כאשר היא מעלה חשש לעיוות דין בעניינו של המבקש (רע"פ 2956/13 דמקני נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה תל אביב-יפו (31.7.2013); רע"פ 3857/13 יצחקיאן נ' מדינת ישראל (30.7.2013); רע"פ 3711/13 הושיאר נ' מדינת ישראל (16.7.2013)).
- לאחר שעיינתי בבקשה ובצירופותיה, הגעתי לכלל מסקנה כי זו אינה מקיימת את הטעמים המצדיקים את קבלתה. המבקש טעה לחשוב כי מטרת ההליך שבכותרת הינה לאפשר בחינה נוספת של הרשעתו בדין, ולא היא. כידוע, בקשת רשות ערעור לא נועדה לשמש "מקצה שיפורים" להחלטות הערכאות הקודמות בעניינו של המבקש (רע"פ 3904/13 מוסה נ' מדינת ישראל (29.7.2013); רע"פ 4919/13 ידרמן נ' מדינת ישראל (28.7.2013); רע"פ 2470/13 פרוגה נ' מדינת ישראל (5.5.2013)). למעלה מן הדרוש, אבהיר, כי לא מצאתי כל פגם בהחלטתו המנומקת והמפורטת של בית המשפט לעניינים מקומיים להרשיע את המבקש בעבירה על חוק העזר, ובהחלטתה של ערכאת הערעור שלא להתערב בפסק דין זה.
- יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מהעובדה, עליה הצביע בית המשפט המחוזי, כי אכיפתה של הוראת 6(ו)(2) לחוק העזר, על אלפי "הגרורים" או "הנתמכים" ברחבי העיר תל אביב, עלולה להחמיר את מצוקת החנייה, הקשה ממילא, ובכך תסב פגיעה ברווחת וטובת תושביה. דומני, כי הפתרון לבעיה זה מצוי בידיה של עיריית תל-אביב, ולא הובהר לי מדוע נמנעה המשיבה מלשבת על המדוכה, בצוותא חדא עם הגורמים המוסמכים בעיריית תל אביב, בנסיון לגבש פתרון לבעיה אקוטית זו. לאור זאת, הריני מצטרף להמלצתו של בית המשפט המחוזי, ומצפה כי עיריית תל-אביב, ביחד עם המשיבה, ישכילו למצוא פתרונות חנייה ראויים, אשר יקלו על בעלי הגרורים והנתמכים ויתרמו לרווחת ציבור הנהגים החונים בעיר תל אביב, וזאת אף אם נדרש תיקונה של הוראת חוק העזר הרלוונטית.
11. הבקשה נדחת, אפוא.
- ניתנה היום, כ"ח באב התשע"ג (4.8.2013).